

ZDENA
SALIVAROVÁ
a JOSEF
ŠKVORECKÝ

SPISY JOSEFA ŠKVORECKÉHO

Setkání
po letech,
s vraždou

IVO ŽELEZNÝ

SPISY JOSEFA ŠKVORECKÉHO

**ZDENA SALIVAROVÁ
a JOSEF ŠKVORECKÝ**

SETKÁNÍ PO LETECH, S VRAŽDOU
Detektivka, zčásti romance

**ZDENA SALIVAROVÁ
a JOSEF ŠKVORECKÝ**

SETKÁNÍ PO LETECH, S VRAŽDOU
Detektivka, zčásti romance

ZHOTOVÍ SE PODLE OBÁLKY!!!

**IVO ŽELEZNÝ
PRAHA**

© Zdena Salivarová a Josef Škvorecký, 2001

ISBN 80-237-3636-1

KAPITOLA PRVNÍ

**v níž jsou Anka a Tony Lomnických v Guelphu
nestřídmi**

„Ne-nepojedem?“ Anka si šlápla na jazyk, jak se to lidem stává za okolností, v jakých jsme se octli u Konvalinků. Bylo u nich, jako obvykle, spousta jídla, ale ještě víc lihovin. Přestože jídlo bylo vynikající, po lihovinách byla větší poptávka.

A zapůsobily v rekordním čase.

Orgie zahájila krásně modrá a zaprášená láhev šampaňského, kterou přinesla Helena Westmacottová, protože tuhle značku hned tak někdo nekupuje. Lidem je líto sumy, za jakou by si z flašek, na nichž se v likrstóru prach neusazuje, pořídili stejný zážitek nejmíň desetkrát. Helena ovšem zvolila láhev zaprášenou, aby ukázala, jak dobře se vdala. V běžných stórech se tahle značka neprodává, musí se za ní jet až k jezeru do specializované prodejny na Queen's Quay. Jmenuje se Château Saphir, ročník anno dazumal a prodává se v půldruhalitrových lahvích z tlustého skla za \$ 230,—. Dostane se prý taky v minilahvích, určených pro export do Německa, kde, jak nám jednou vysvětlil zcestovalý Stan Womack, se pije k snídani.

Nebyl to jediný šampus večera. Laura a Stan Womackovi se rovněž plácli přes kapsu. Laura sice neměla takový pytel peněz, jako byl Glenway Westmacott, nyní už spokojeně spící na svěží trávě, ale přesto se rovněž ukázala. Jejich Pal Roger stál bez sedmi baků rovnou stovku a lil se rovněž z mohutné láhve z tlustého skla do šampusek. Hodně už taky mimo ně a nikomu to ani nevadilo.

Byli jsme u Konvalinků v Guelphu na opulentní garden party a bylo už asi deset, ne-li vlastně víc. Party začala ve čtyři.

„Nikam nepojedem,“ oslovil jsem Anku. „Nechci přijít o drajvrs lajsens, a ty snad taky ne.“

„M-myslíš, že jako zůstanem sp-spát tady? Ale s tím Mimi ne-počítala –“

„Prosim tě,“ pravila Mimi jakoby uraženě. „S emerdžensy počítám vždycky!“

Vyzval jsem proto Anku:

„Zavolej Lucce, že přijedem až zítra ráno.“

„Spíš odpoledne,“ pravila zkušená Mimi.

Anka se chvíli pokoušela svalit tu povinnost na mě, ale vysvětlil jsem jí, že bych u dcery ztratil kus otcovské autority. Lucka má dobré uši.

„A j-já nemám ztr-ztr-“

„Ty seš matka.“

Anka se hluboce zamyslela, čekal jsem napjatě. Alkohol zřejmě otupil její feministické sklony, vstala, dovrávorala k telefonu a já se díval, jak vytáčí naše číslo. Povedlo se jí to na druhý pokus. Ze sluchátka se slabě ozval hlásek naší dcery a Anka se snažila mluvit tak, aby Lucinka nepoznala, že maminka je zwhiskovaná. Marná snaha.

V rohu zabrnkal Rodney na kytaru velebnou melodií. Obvykle se svým kytarovým uměním nechlubí, neboť na našich parties hrává Libor Kašpar, vyložený kytarový virtuos, ačkoliv kytarou se neživí. Živí se – tedy neživí, jenom mu agent nebo jeho ctitel pan Galligan z Montrealu občas vyjednává koncert a tam Libor předvádí virtuozitu na klávesnici. Jinak se zaměstnává výukou hry klavírní na jakési soukromé hudební škole, kde většině žáků stačí naučit se jednoduchoucké doprovody k hitům a k tomu nepotřebují projít klasickým Czernyho školením zběhlosti prstů, jak je kdysi musel zvládnout Libor v Praze.

Tentokrát však za Libora zaskočil hostitel. Sotva se Libor stačil povzbudit první skleničkou skoče, zavolala ho Mimi do kuchyně k telefonu a Libor se odporoučel. Od té doby tedy Rodney s přestávkami brnkal své tři nebo čtyři akordy a do-

provázel jimi smíšený sbor, touhle dobou už značně rozsvícený lihovou družností, kromě paní Konvalinkové, Rodneyho matky, která nepila a již estébáci pustili na návštěvu k synovi v naději, že u něj zůstane, oni ušetří socialistickému státu jednu penzi a dostanou přidáno.

Nad rozklíženou harmonií sboru zpívala paní Konvalinková pořád čistým vysokým sopránem. To se nedalo říct o ostatních. Stan Womack, který se na party dostavil pozdě, ostatní rychle doháněl, ale Blanka a Pavel Kulhavých i Mimi Konvalinková, Rodneyho hezká junonská manželka, byli daleko před ním. Zpívala i jakási mladá dvojice se zajímavými jmény, Jana Petřů a Petr Janů, omámená spíš jinou substancí než alkoholem. Ty jsem zde viděl poprvé a měl jsem podezření, že je Mimi pozvala kvůli jménům, protože tomu žertu naší mateřštiny nedokázala odolat. Mimi byla od přírody kuplířka, v Guelphu a v okolí měla v oboru značné úspěchy.

Vysoký hlas paní Konvalinkové sboru neúchylně dominoval:

V pimprlové komédii staló se,

Že usedla vosa králi na nóse...

Král se namích a bouch pěstí do stólu:

„Zavolejte na tu vosu Škrhólu!“

Písničku přerušil výstřel, jehož se nikdo nelekl, neboť jej všichni čekali. Do pokoje vstoupila Mimi s další zaprášenou lahví a za ní Konvalinkovic desetiletá dcera s velikým dortem vroubeným rozsvícenými svíčkami.

Paní Konvalinková zmlkla a ostatní pěvci, vzdor Rodneyho pokračujícímu doprovodu k písni o Škrholovi, celkem plynule přešli ze Škrholy na anglický popěvek, jež si exulanti osvojili dřív než jiné anglické zvyklosti, a my se přidali:

„For he is a jolly good fellow –“

Rodney Konvalinka se vzpamatoval, naklonil se k dortu, který před něho na kávový stůl postavila jeho dcera, a snažil se svíčky sfouknout najednou. Zhaslo však jen dvanáct. Druhý pokus už Rodney neučinil, napřímil se a radostně zvolal:

„Om-omládl sem!“

Nejistým prstem počítal hořící svíčky, vyšlo mu dvacet osm, oznámil to společnosti, zamyslel se, zavrával a Stan Womack podroušeně pravil:

„To je ohromný. Máme tuplem co oslavovat!“

Rodneymu bylo čtyřicet, a významné jubileum se slavilo tímhle skupinovým opilstvím. V Kostelci, kde se Rodney narodil, ho do matriky zapsali jako Radegasta, což si přál jeho otec, příslušník Církve československé. Matka od víry předků nikdy neodpadla a dala potom v kostele svatého Vavřince Radegasta tajně překřtít na Václava. V Kanadě se ale Rodneymu líp hodilo Radegast, protože se přirozeněji poangličťovalo.

Připíjeli jsme. Pavlu Kulhavému upadla sklenice, rozbila se a urazila nos sádrovému trpaslíkovi, jehož Rodney hledal po celém Ontariu a nakonec jej objevil v jedné francouzské vesnici na severu. Tou dobou se v Kanadě takoví trpaslíci těžko sháněli. Teprve jak se zvyšoval příliv emigrantů z Evropy, vznikla po nich poptávka a začli je vyrábět vedle mikimausů. Mimi, veteránku mnoha podobných parties, nevyvedla Pavlova nehoda z míry, odběhla do domu a vrátila se s lopatkou, smetáčkem a lepidlem značky *Crazy Glue*, takže za chvíli byl trpaslík jako nový. Blanka Kulhavá přesto manželovi vynadala, na což jsme byli zvyklí a on taky.

Blanka a Pavel si už dost dlouho říkali Blanche a Paul, ale příjmení si nepřeložili. Hodně členů tohoto pátečního shromáždění přizpůsobilo Kanadě nejen svá křestní jména, ale i příjmení svých otců. Laura Womacková, například, se kdysi jmenovala Libuše; její manžel obětoval podstatnou část původního Stanislava a stal se Stanem. Womack vznikl z někdejšího Vomáčky.

Konvalinkovým na metamorfozaci příjmení nestačila fantazie. Milena si Mimi říkala už v Praze. Dvojice mladých se nyní nazývala Jane Petrew a Pete Yanew; když se to vyslovilo, bylo to podobné originálu. Jediný nezměněný byl ve společnosti Glenway Westmacott – jmenoval se tak odjakživa – a potom my: Tony mi říkali kamarádi už ve staré vlasti a Anku úřady jenom donutily v příjmení změnit poslední ženskou samohlásku na mužskou. Oba jsme se proto podepisovali Lomnický.

Paní Alžběta Konvalinková byla beze změny, protože měla jiné starosti. Právě se rozmýšlela, jestli má režimu udělat tu radost, že se nevrátí, a tím pozbude penzi po nebožtíku Konvalinkovi. Zatím jí v tom bránila obava, že neumí anglicky a ve svém věku se už tu mumlavou řeč nenaučí. Mimoto byla velice zklamána vnoučetem. Když s ním chtěla mluvit, musela Mimi dělat tlumočnici.

Zpěv dozněl, pohlédl jsem k telefonu. Anka se tam dcery na něco živě vyptávala, nesnáze s výslovností ji, zdálo se, přešly. Odhadl jsem, že to znamená, že s naší ratolestí rozmlouvá o něčem krajně zajímavém. Odmítl jsem další osvěžení své sklenice whisky, které mi třesoucí se rukou nabídl Rodney, neboť jsem byl zvědav, s čím Anka přijde, a nechtěl jsem, aby mi ta zajímavost vypadla z hlavy oknem.

Konečně Anka položila sluchátko a otočila se. Na ňadrech jí zazářila brož, původně vyrobená začátkem sedmnáctého století pro její prapraprababičku. Poté rázně vykročila ke mně a já s potěšením viděl, že nevrávorá. Zato měla oči, jak se krásným idiomem naší mateřštiny říká, navrch hlavy, a pravila užasle: „To se podrž, kdo k nám přijel! Prej na návštěvu!“

KAPITOLA DRUHÁ

v níž se objeví někdo, koho by nikdo nečekal

„Rakousko,“ ozvalo se v telefonu, který mi zadrnčel za uchem. Myslela jsem, že je to maminka, aby se zeptala, jakou mám teplotu. Ležela jsem v posteli a četla jsem si Pippi Dlouhou Punčochu. To je moje čtení, když jsem nemocná. Maminka s tátou odjeli hned po obědě do Guelphu na párty ke Konvalinkovým a mě nechali doma samotnou. To mi nevadilo, protože nerada vidím rodiče v podnapilém stavu, a to jim u Konvalinkových vždycky hrozí. Vadilo mi, že s sebou vzali Billinku, aby se prý trochu proběhla v přírodě. Stýskalo se mi po ní, mám ráda, když se mnou leží v posteli. Být nemocná je fajn, ale ne nadlouho. Chřipka se však musí vyležet, a tak ji vylehávám.

„Německo,“ řekla jsem, neboť to byl Brian. To je můj spolužák, a jak se v Kanadě říká, můj boyfriend. Jenže když se to řekne, Kanadani si hned myslejí, co to není. Aspoň ne mezi mnou a Brianem. Aspoň ne moc. Mám ho ráda, a protože mu nejde zeměpis, hrajeme spolu takovou hru. Jeden řekne nějakou zemi a druhý musí říct, se kterou jinou zemí sousedí. Anebo u jakého moře leží. A tak dále. Už jsme takhle procestovali půl světa, já a můj kamarád Brian.

„Francie,“ ozval se správně.

„Itálie,“ pokračovala jsem. A chytil se.

„Atlantický oceán,“ vyhrkl a myslel si že dobře. Kdyby správně, bylo by na mně jmenovat v tom moři nějaký ostrov. Pravila jsem:

„Blbečku, podívej se na mapu. Aspoň vidím, že nešvindluješ. Kde vůbec máš mapu?“

„V hlavě.“

„Tak si tam přimaluj Středozemní moře.“

„Nojo,“ pravil Brian otráveně a zeptal se:

„Jak je ti?“

„Už je to lepší. A jak to, že nejsi ve škole? To vás dneska pustili dřív?“

„Školní sestra mě poslala domů. Jak jsem o přestávce jedl na dvoře sendvič, přilítla vos a píchla mě do nosu. Možná si chtěla cucnout sendviče, i když v něm žádnéj nektar není. Nos jsem měl hned jak bambuli, tak mě pustili domů, abych si na to dával led.“

„Bolí tě to?“

„Trochu. A jsem si dost nepodobnej. Clara Womacková mi řekla, že vypadám jako tapír. Prej jako její máma, když ji v létě taky píchla vos do nosu.“

„No vidíš, tak jsme marodi oba. Co děláš?“

„Jednou rukou si držím na nose pytlík s ledem, druhou mačkám knoflíky na televizi. Co ty?“

„Opakuju si dějiny Severní Ameriky a představuju si, jak ti dám góla, až se tě zeptám, kdo řek: ‚Dejte mi svobodu, anebo mi dejte smrt!‘“

„Nedělej si ze mě srandu. Tak blbej zas nejsem.“

„No kdo?“

„Washington přece!“

„Blbej možná nejseš, ale jseš vedle jak ta jedle.“

„Cože?“

„Promiň. To je takový český rčení. Řek to Patrick Henry.“

„A jo,“ pravil Brian.

Takhle si spolu hrajeme. On blbej není, jenom ledacos neví, co vím já, a naopak. Někdy mě usadí, jako já jeho s tím Patricem Henrym. Já bych bez něj asi měla efko z matiky a možná i z fyziky a Brian ví úplně všechno o letadlech, o nichž já pro změnu nevím nic. Chodíme spolu do školy už od prvního roku na high school. Brian bydlí kousek od nás na Wellesley a každé ráno se pro mě stavuje a jdeme spolu. Je skoro tak velký

jako já a na obličejích má pimple. Mně to nevadí, táta říkal, že to je znak dospívání. Pak že to přejde. Já pimple nemám, maminka tvrdí, že je to proto, že mám správnou výživu. Brian ji má taky, a není mu to nic platné. Naši ho mají rádi. Já taky. Je to můj boyfriend, jenže ne jak to lidi obvykle myslí. Jeho rodiče se s našimi seznámili a občas si telefonují. Pocházejí z třetího kolena z Ruska. Rusky ale mluví asi jako já japonsky. Jmenují se Volkoff a prý mají taky modrou krev jako my. Už ale dost zředěnou, aspoň myslím.

Brianova maminka je z krve lotyšské a polské a taky trochu německé. Tatínek je Rus pomíchaný s Francouzy a Angličany. My jsme proti nim celkem jasný případ. Lomnických z Lomnic. Až na tetu Hubertu, která je nyní paní Whiteová, původně von Kürsten a předtím von Krummen. Ta má v žilách kromě české taky krev německou, rakouskou a anglickou. Jinak jsme ale všichni Kanadáni. Já i Brian a všechny děti ve škole.

Jsou tam i černí, žlutí a jeden je americko-indiánský Kanadán. Tak se to tu říká. American Indian a Indian Indian, aby se to nepletlo. Indické Indiány máme ve škole taky. Nosejí turbany a pod kalhotami nože. Já to neviděla, ale Brian ano, na chlapeckém záchodě. Doma mluví s rodiči anglicky.

U nás doma se mluví česky a rodiče mě taky učí pravopis. Je to nesnadné. Když se napíše houska, tak se to tak čte, a ne huska, jak by to čet Brian. Taky prý nemám plést angličtinu do češtiny a naopak. Jenže mluvit česky je těžké. Když něco česky nevím, tak to ohnu z angličtiny a to trochu česky vypadá.

Už jsem byla unavená a řekla jsem to Brianovi. Slíbil mi, že až mu splaskne nos, přijde mě navštívit, abychom dohráli Evropu. Pak se pustíme do Afriky. To bude oříšek.

Když Brian zavěsil, já jsem usnula. Zdály se mi sny v barvě jako na televizi. Honili jsme se na kolech a Brian pořád zvonil. A zvonil. A já jsem zvonila, až jsem se probírala. Zvonil telefon.

„Lucka?“ řekl hlas.

„Ano.“

„Nikol. Pamatuješ se na mě?“

„Nikolko!“ zvolala jsem nadšeně a opravdu jsem se zaradovala. „Na tebe bych přeci nemohla zapomenout. To voláš ze Států?“

„Ne, jsem v Torontu na autobusovém nádraží. A – nemám kde spát. Mohla bych u vás?“

Mrkla jsem na hodiny. Skoro deset.

„Naši nejsou doma, ale maj se brzo vrátit. Já nevím – Ty fakt nemáš kam jít?“

Podívala jsem se z okna. Byla už tma. Budou tu asi co nevidět, když je to garden party a začla ve čtyři.

„Nikol,“ řekla jsem a vylezla z postele.

„Slyším.“

„Dej mi číslo budky, já ti za chvíli zavolám. Musím se zeptat našich, aby se nelekli.“

„Máma se mnou není,“ řekla Nikolka. „A mě se neleknu. No ale dobře. Piš si.“

Napsala jsem si to tužkou na okraj Pippi Dlouhé Punčochy a řekla jsem:

„Už to mám. Teď zavěsím a za moment brnknu znova. Neuteč mi.“

„Neboj,“ řekla Nikolka.

Zavěsila jsem.

A telefon zazvonil.

„Lucinko,“ ozvala se mamka a měla trochu moc pečlivou výslovnost. Nojo. To jsem si mohla myslet! Garden party u Konvalinkových! „Nečekej na nás. Přijedeme až ráno. Něco malinko jsme vypili, a nechceme riskovat.“ Jako kdybych to nepoznala. „Ležíš? Jedla jsi něco?“

„Neležím. Hádej, mamí, kdo k nám jede.“ Samozřejmě že neuhádla.

Pak užasla:

„Cože! Nikol? Kde se bere v Torontě?“

„Může u nás spát? Ona nemá kde.“

„Jaktože nemá kde?“ pravila přísně maminka.

„Ona je tu sama.“

„Sama? To ji Marta pustila?“

„Já nevím, mamí. Ona mi to řekne, až přijede. Může?“

Mamka dlouho mlčela, ale nakonec řekla:

„Ustel jí v basementu a dej jí něco k jídlu. Jenom ať u nás, prosím tě, něco nevyvede. Znáš ji přece!“

Nikolka tu byla za chvíli. Vypadala trochu ucouraně a oči měla vykulené. Jinak se ale nezměnila. Teda ne moc, jenom asi jako já. Tenkrát jsme byly děti, a to už nejsme. Ale poznala jsem ji hned.

A v jednom se nezměnila vůbec. Byla, jako obvykle, celá pokecaná, rozcuchaná jak dráteník. Jen byla o něco větší a vrabčí hnízdo na hlavě si kolem dokola obarvila na fialovo. Na sobě měla natrženou minisukni a tričko od hořčice. Ale mně to nevadilo. Bylo prima, že ji zas vidím.

„Lucko,“ vyjela na mě hned ve dveřích. „Mně se stalo něco strašného!“

„*My God!*“ řekla jsem anglicky, protože česky jsem si nevzpomněla. „Co to bylo, co se ti stalo?“ Hned jsem se v duchu opravila, že se to česky tak neříká.

A zatímco jsem jí mazala chleba máslem a dávala na něj, co bylo v lednici, a ona ten sendvič slupla jak malinu a já jí udělala ještě jeden, všechno mi řekla.

Bylo to děsné.

KAPITOLA TŘETÍ

v níž detektiv Shumaker přesně vykonává pokyny svého klienta a dostává strach, že z toho bude malér

V týhle branži se čeká, že člověk udělá, zač dostane – nebo taky jenom má dostat – zaplácíno. Najdou se klienti, který si daj vysvětlit, že některý přání, co když detektiv jedná podle nich, nepovedou k těm výsledkum, co kvůli nim klient detektiva najal. Prostě rozumný lidi: najmou si profesionála a všechno nechaj na něm.

Naneštěstí John Smith k takovejm klientum nepatřil. Byl to nafoukanej trouba, na druhý straně ovšem zazobanej a ne lakomej. Platil bez smlouvání a štědře. Po týhle stránce sem si na něj nemoh stěžovat. Obvykle si mě najímal kvůli různěm podezřením ohledně kleptomanů u něj ve fabrice a většinou sem je vodkryl.

Jenomže pak mu někdo pověděl, že cifršpiónstvim sem se vždycky neživil, a tak mě pověřil jinou věcí, v který jsem míval velkou praxi za starejch dob. Jenomže aby všechno nechal na mně, to ho ani nenapadlo. Šlo o jeho hezoučku manželku Marilyn.

Marilyn byla příjemná, veselá, skvělá hospodyňka, jako vystřižená z nějakýho starýho hollywoodskýho filmu z dob, co takový manželky den co den čekaly na manžílka, bílou zástěrku přes moc slibný ňadra a s voňavou večeří na stole.

Vaření jí dokonce bavilo do tý míry, že vedla na conestogský koleji kulinářskej kurz, kam brala jenom ňákejch pět procent zájemkyň a zájemců z toho davu, kterej se vždycky hlásil. Ne že by to jako choť továrníka potřebovala. Byla to prostě

vášeň. Mezi svejma študentama měla i pár chéfů z pětihvězdičkovejch restaurací v Kitcheneru a Waterloo a i z Toronto a jednoho až z Montrealu, kterej ani neuměl anglicky, protože to byl bona fide francouzskej kuchař importovanej z Paříže.

Zapotřebí to teda neměla, a nejenom kvůli manželovi. Po nebožtíku otci zdělila akcie továrny na sušený mlíko a na dětský konzervy: zboží, který šlo na vodbyt jedna radost, poněvač to kupovaly všelijaký prachatý dobročinný organizace na vývoz do Třetího světa, takže se nestalo, že by nějakej kunčaft zůstal viset. Marilyninej papá byl v tomhle tutovým businessu hlavním akcionářem.

Jak sem to viděl já, Marilyn měla jedinou chybu, aspoň se to tak zdálo: byla o pěknějch pár let mladší než její dost roztundní a mrňavej manžel. Když šli po ulici, a to se vobyčejně vedli za ruce, vypadalo to na incest chlípnyho fotra s dceruškou jako vobrázek.

Že si taková prachatá, pěkná a řek bych inteligentní ženská vzala pidimuže, kterej vypadal jak zakrslej Hitler a žárlil jak Othello, bylo jedno z těch tajemství přírody. Jednou sem viděl francouzskej film Kráska a zvíře, s titulama. Já bych tu dvojici přemenoval: Kráska a vůl.

Ach jo. Jednou, dyž zrovna nebyly žádný kšefty, vzpomenul sem si, jak sem se na začátku svý kariéry viděl coby ontárijskej Phil Marlowe. Pak mě napadlo, kolik sem vlastně za těch dvacet let v branži vyřešil vražd, a bylo to jednoduchý. Jednu.

„Vyřešení“ se tomu ani nedalo říct.

Měl sem tehdá infračervenou kamerou pořídít skrz stropní vokno snímky milenců, nějakyho Victora Garfielda a Geneviev Fosterový, samozřejmě vobou řádně voddanejch s jinejma partnerama. Manžel Fosterový, jistej Bruce Foster, na mě hodlal čekat v baru hotelu Howard Johnson v Kitcheneru a snímky, který bych mu byl dodal, měly mu posloužit k rozvodu. Byl to žárlivec všech žárlivců futrál, dokud mě nenajal můj dnešní klient John Smith.

Do jeho případu sem se zamotával čím dál víc, a jak sem na lavičce v parčíku naproti jeho rezidenci čekal, až přijede bu-

doucí milenec jeho manželky, měl sem silnej pocit, že bych z tohohle kšeftu měl vycouvat, dokud je čas. Milenec se menoval Patrick Bender, vyráběl kolečkový židle pro kriply a byl to, jak jinak, taky ženáč.

Tenkrát ten Foster to v baru hotelu Howard Johnson nemoh vydržet, nepočkal, až mu telefonem voznámim, že mám, co potřebuje, zvrh do sebe poslední asi z šesti koktejlů a vyrazil domu. Doma si tiše vodemknul, zul si boty, po špičkách došel ke dveřim ložnice, dal na ně ucho a uslyšel vrzání postele. No prostě vlít do ložnice zrovna ve chvíli, kdy mně se poved snímeček jak dělanej pro rozvodový řízení. Já se chtěl eště zasichrovat druhym záběrem, znova sem v hledáčku zavostřil na manželskou postel, a právě dyž sem zmáčk spoušť podruhý, skočil muj klient na tu postel s tasenym loveckym nožem a Garfielda zapích.

Nazmar moje fotky nepřišly, jenom místo u rozvodovýho řízení je prokurátor předložil jako *corpus delicti* vraždy ze žárlivosti. Musel sem tam jako korunní svědek, samozřejmě krajně nerad, protože svědčit proti vlastnímu klientovi člověku nepřidá na renomé. Na druhý straně sem neměl na vybranou, jinak bych přišel vo licenci. Byl bych svou účast na tom maléru možná i zatajil, jenže blbec Foster sám zavolal policajty, přiznal se na místě k mordu a k hrubýmu nakládání s manželkou a na stanici policajtum vylíčil, jak mě najal, abych mu tu nevěru zvěčnil stropnim voknem v ložnici. To vokno si před lety pořídil na zakázku, aby to s manželkou mohli dělat zalitý měsíčním světlem. To bylo jejich manželství eště v romantický fázi.

Tak sem se zasichrovat musel. Fotky byly svym způsobem muj majstrštyk: jedna nezvratnej důkaz nevěry, druhá nezvratnej důkaz vraždy. Ovšem vzhledem k tomu, jak věc dopadla, radši sem se s nima jinejm klientum nechlubil.

Foster, chudák, mi nezaplatil: z kapesnýho v kriminále nemoh, tak sem se vobrátil na jeho manželku: ta mě, za použití fyzickýho násilí, vyhodila a soudce mi za *corpus delicti* jenom poděkoval. Protože se po vrahovi nemuselo pátrat, nikdo nevypsal vodměnu, a já sušil hubu. To poděkování mi ani nedali písemně, abych si ho moh pověsit v kanceláři.

K týhle divný aféře došlo dávno před tím, než v Kanadě vodhlasovali blbý zákony, že k rozvodu nejsou žádný takový důkazy už zapotřebí, a tím zatraceně poškodili muj business. Musel sem se přeorientovat na ilegální imigranty, na rozmazlený děti uprchlý z domova, na finanční machle, defraudace, malverzace a různý jiný podvody, v čemž sem sice taky získal slušnou praxi, jenže jako z udělání, ačkoliv šlo vo prachy, žádnej muj případ neved k vraždě, a přitom v tomhle oboru vražda neni nic zvláštního.

Takže sem uvítal, dyž se na mě vobrátil John Smith se žádostí vo šmírování jeho přírodou štědře vobdařený paničky. Ne proto, že bych doufal, že budu mít na kontě další vraždu, a starej pocit, že ze mě bude ontárijскеj Phil Marlowe, se probudí z limbu. Spíš to byla, po všech těch ilegálech, zdrogovanějch dětičkách, defraudantech a pradlenkách špinavejch peněz, vosvěžující změna.

Na Smithův pokyn sem začal šmírováním dvou z těch ché-fů, jednoho z hotelu Radisson v Kitcheneru, druhýho z Royal Yorku v Torontu. Nevedlo to k ničemu; voba to byli studenti už dost vobstarožní, a sotva Marilynka rozpustila třídu, nasedli do aut a byli v tahu.

Přesto sem Marilyn šmíroval skoro dva měsíce. Většinou sem seděl na lavičce za živym plotem, vodkud byl vejhled na Smithovu vilu za Guelphem, a z ní na mě za křovim vidět nebylo. Hospodyňka Marilyn vyvářela voběd pro invalidního dědečka a pak hned začla vyvářet večeri pro manžela. Na ní si dávala záležet, takže jí trvala někdy až pět hodin. Každěj druhej den šli spolu do kina nebo na nějakej koncert a pak rovnou domů. Byla to pohodlná služba. Jenom dvakrát tejdně, v úterý dyž jela Marilyn nakupovat, vstával sem z lavičky a přilepil sem se jí na cadillac. Nic. Nakoupila, s nikym nepromluvila slova kromě několika hellou přítelkynim a študentkám, naložila nákup s pomocí poskoka z krámu do auta a honem domu, do kuchyně – prostě Hollywood. Bejvalej. Žádný rande, nic. A právě tak ve čtvrtek, to jezdila dát se navondulovat a vodtamtud nejkratší cestou domu. Začínal sem se vobávat, že Smith se uklidní, a já vo ten prima džob přídu.

Pak se na mě usmálo štěstí. Nebylo mi jasný, čemu to přičíst, jestli si Marilyn všimla, že ji šmíruju, pochopila, voč de, a na manželka se naštvála, anebo jestli vopravdu podlehla šarmu Patricka Bendera, nevim. Fakt je, že po dvou měsících negativních hlášení moh sem konečně svýho klienta uspokojit.

Klient mi zavolal, manželka mu prej sdělila, že na doporučení přítelkyně mění kadeřníka a jemu že je to podezřelý. Jemu bylo podezřelý všechno, ale tentokrát se trefil.

Marilyn vyjela jako vobvykle na nákup, jenomže nebylo úterý ani pátek, ale středa. Jel sem za ní, vona za chvílku přibrála nějakou ženskou z domu u silnice a pokračovaly ne do guelphskýho centra, ale do Toronta! Zaparkovaly na rohu St. Clair a Yonge před nějakym salónem krásy U hraběnky, ne před Krásnejma kučerama jako vobvykle. Smrděly tam asi hodinu, a dyž se zas vobjevily, zapadla ta druhá hned vedle do delikatesu a Marilynka popojela kousek dál před dost vošuntělej bar Mick E. Finn a hr dovnitř.

Tam na ni čekal Bender. Poseděli, Marilyn vypila jednu Pink Lady a pořád koukala na hodiny, Bender do ní hučel a stih do sebe nalejt dva manhattany bez ledu a já taky. Pak se rozloučili polibkem – totiž Bender políbil Marilynce ruku a vona se snad zapejřila, aspoň to tak vypadalo. Venku popojela ten kousek zpátky a eště vo kus dál, vešla do kafírny Šálek navíc a já se v autě nudil skoro hodinu, než se konečně ukázaly, naložily nákup tý druhý ženský do kufru a rozjely se na plný pecky zpátky do Guelphu. Kamarádka vystoupila před domem u silnice a já jel za Marilyn až k jejich vile za městem a pak rovnou k Smithovi do podniku.

Poprvně sem moh vykázat výsledek a taky eště jinou útratu než jenom za benzin. Smith se rozradostnil, zaplatil účet za dva manhattany, ani nemrk, a prones mi přednášku na téma svýho nosu, kterou sem vyslechnul už několikrát. Měl nos na nevěru a teď se mu ten čuch konečně potvrdil.

Za tejden se přednáška vopakovala, protože Marilynka se opět scukla s Benderem u Mick E. Finna a já dostal k účtu za útratu eště bonus. Měl sem zase dojem, že Smith má ze záletů svý choti radost. Možná byl úchyl zvláštního druhu: potřebo-

val parohy, aby se moh sexuálně ukojit. Dneska se všema těma sexuálníma zvláštnostma, co se vytrubujou v televizi, člověk neví.

Pak to začalo vypadat vyloženě slibně. Moh sem předložit k proplacení eště dvakrát dva manhattany, načež Smith pojal ten blbej plán.

Měl sem mu ho na fleku rozmluvit. Ale dyž mi začal nadšeně vysvětlovat, jak Marilyn přistihne v kýženým *flagranti*, ve mně se proti zdravýmu rozumu vzedmula ta už málem zapomenutá naděje, že se přece jen dožiju novy vraždy. Tentokrát bez focení, ale zato s pachatelem, kterýho usvědčím, protože Smith najde Marilynku už voddělanou, ale jak je zbabělec, policajtům nezavolá.

A jak sem se zasn timer, začal sem, já blbec, fantazírovat. Vražda Marilíny Smithový povede k druhý, jako v chandlerovkách. Podezření z tý druhý vraždy padne na mýho klienta, kterej po nálezu mrtvolý svý milovaný uteče a bude nezvěstnej. Jenomže já skutečnýho vraha dostanu, dokážu, že Marilynku zamordoval, proč, to se uvidí, možná to bude jeden z těch chéfů, kterej někoho nechtě votrávil Marilynčinym receptem z toho jejího kuchtickýho kurzu, a svýho klienta zprostím podezření i z tý druhý vraždy, kdo spáchal tu, se taky uvidí, a tak dále.

Prostě sem blbnul, jako dybych psal detektivku, ovšem jen v duchu. Smith hodlal blbnout ve skutečnosti.

Měl sem mu to jednoduše rozmluvit, ale jednak náš zákazník je náš pán, jednak co bych mu to rozmlouval, dyž se mi s ním naskytla šance aspoň na chvilku bejt v duchu zase tim, co „kráci těmahle hanebnejma ulicema“ jižního Ontaria „a nemá ani špinavý ruce, ani strach“.

Plán to byl prostě jak z detektivky, jenomže ne z Chandlerový. Smith manželce vohlásí, že vodjíždí na dva dny do Toronto na třídní schůzku svýho ročníku po dvaceti letech. Ta se má v Torontě vopravdu konat, takže Marilyn si to může klidně ověřit. Smith vodjede ráno, místo do Toronto si to namíří do motelu Pine Grove na Guelph Line, kudy se dá jet do Toronto z jihu, a tam se ubytuje pod ménem John Ingraham. Sotva vypadne z domu, já se usadim v parčíku naproti jejich rodinnýmu

sídlu, vodkud je vidět na příjezdovou cestu k baráku, a budu čekat, až se vobjeví Benderův jaguár kabriolet. Jakmile se to stane, zavolám z budky v rohu parčíku Smithovi-Ingrahamovi do motelu, ten nastartuje a překvapí manželku ve vytouženým sexuálním aktu s cizím ženáčem.

Na mou votázku, co se stane pak, kterou sem vyslovil ve vzpomínce na dávnej případ vraždy Victora Garfielda, mě Smith ujistil, že nic. Jenom manželce „vmete nevěru do tváře“. Projevila sem obavu, jestli to skončí pouhym „vmetnutím do tváře“, ale Smith mě ujistil, že neni blázen, aby na manželčinou nevěru eště doplatil. Situace, kterou mu pomůžu připravit, mu prostě poskytne důkaz, že nežárlil nadarmo. Ve mně to utvrdilo přesvědčení, že Smith je úchyl vojediněly sorty.

Zkrátka a dobře, měl sem mu to rozmluvit a přesvědčit ho, aby se spokojil s mou filmovou kamerou, kterou bych na vosmičku jistě dokázal natočit příchod i vodchod Patricka Bendera, a jestli votevřou vokno, poněvač předpověď počasí je na mimořádný horko, moh bych mu možná i haselbladom pořídít viditelnou satisfakci. Snad by mu to pomohlo k vorgazmu. To bych mu samozřejmě neřek.

Jo, měl sem mu to rozmluvit, ale nerozmluvil. Místo toho sem v dohodnutou hodinu zased s lulkou, kterou nikdy nekouřím, a s románem v tvrdý vazbě, ačkoliv čtu nanejvejš thrillery v pejprbeku, na lavičku za křovim, krytou zrakum možnýho pozorovatele ze Smithovýho domu.

Seděl sem asi tři hodiny s krátkou přestávkou, kdy sem si byl ulevit na záchodek, jaký správa městskejch parků všude nastavěla, a pomalu mě marlowovský fantazírování začalo vopouštět. Po chvíli sem měl pocit, že i Smithový podezření a složité plány sou, spíš než skutečnost, taky jen fantazírování, jedinež trochu jinýho druhu. A já tu budu dřepět celej den – zaplať pámbu za městskou správu. Se vztekem sem si vzpomněl, že nemáme domluvený, co mám udělat, dyž se do soumraku Bender nedostaví. Mám dál dřepět vo hladu na lavičce? Smithova jistota, že Bender tu bude cobydup, jen co kocour vytáhne paty z domu, mě infikovala, a já si s sebou nevzal ani sendvič.

Anebo se na čekání po západu slunce vykašlat? Vodejít do hospody, pak se případně vrátit, a jestli se u Smithů bude svítit, vyfotit to voknem? Pokud bude co...

No, dřepěl sem na tý lavičce celej den. Jak sem tak pomalu a pořád rychlejc dostával vztek, rozhod jsem se zajít do hospody jeden blok dál. Tam sem si dal club sendvič a jeden, pak druhej manhattan, vztek mě přešel a dostavily se výčitky, že bych měl jako profesionál sedět, třeba vo hladu, na tý lavičce. Takže před vosmou sem se zved, zaplatil, a šel se usadit s románem na lavičku. Už se smrákalo, zasnil sem se, a najednou zahrnul k hlavnímu vchodu do Smithovic vily červenej kabriolet a z něj křepce vyskočil Bender. Než bys řek švec, dveře se vtevřely a Bender zapad dovnitř.

Za vteřinu sem byl u budky. Vytočil sem číslo motelu Pine Grove a podíval sem se na hodinky. Za deset minut vosum. Bender je dochvilnej.

„Motel Pine Grove,“ ozval se v telefonu chraplavěj hlas, podle jakýho se pozná alkoholík.

Málem sem se přerěk:

„Pana S – Ingrahama.“

Alkoholík chvíli hledal v knize hostů, pak:

„Žádněj Es Ingraham tady neni. Ráno se tu ubytoval náákej John Ingraham z Windsoru.“

„To je von. Vypadlo mi jeho křestní méno. John Ingraham.“

Recepční nás přepnul a vozval se Smith-Ingraham:

„Tady Smith.“

V duchu sem se ušklíbnul a řek sem:

„Pardon! Já chtěl pana Ingrahama.“

„Shumaker?“

„Ano. Jak –“

„Já jsem Ingraham. Tak co?“

„Myši mají pré,“ pravil sem. To sem měl nařízený. Smith naléhal na mluvení v kódech.

„Jedu!“ zvolal Ingraham a prásknul telefonem.

Doloudal sem se k lavičce. Tady mi vlastně šichta končila, ale byl sem zvědav, jak dopadne to „vmetnutí do tváře“. Usadil sem se a kouknul sem znova na hodinky. Za deset minut se to

dá stihnout krásně, Ingrahama bude navíc pohánět žárlivost, bude tu hned.

Pohodlně sem se vopřel vo zadní trám lavičky a zapálil sem si zatím nepoužitou lulku. Vlastně je to docela dobrý kouření. Asi nechám cigaret. Zasníl sem se – ty marlowovský sny...

Z nich mě vytrhnul Bender, kterej se najednou vyřítil ze Smithovic vily, hopsnul přes zavřený dvířka do svýho kabrioletu a ze dveří mu eště zamávala ženská ručka.

Vyskočil sem, že poběžim zažhavit drát Smithovi, jenomže v tom momentě se v mym zornym poli vobjevil Smithův béžovej de soto. Pokusil sem se na Smithe zamávat, von ale zřejmě uviděl Benderův jaguár, možná ve votevřenym voze Bendera i poznal, a mě buď ignoroval, nebo měl voči jen pro milence svý Marilýny. Prudce přibrzdil, votočil se do účka a vyřítil se za kabrioletem.

Zatraceně!

Kles sem na lavičku. Voba vozy zmizely za rohem.

Mám jet za nima?

Fantazírování mě přešlo.

Drž se, ševče, svýho kopyta. Smith si mě najal, abych mu dal echo, že myši maj pré. To sem učinil, a povinnost, za kterou mě platí, teda skončila.

Co se bude dít na silnici, sem si radši nepředstavoval. Už jednou, před lety, sem se z překérní situace vykroutil, dokonce s pochvalou. Podruhý mi ta ruleta vyjít nemusí.

Jel sem domu, v zádech mizernej pocit, že z toho „vmetnutí do tváře“ na silnici bude pěkněj průšvih.

KAPITOLA ČTVRTÁ

v níž je Helena Westmacottová svědkem zajímavé události v motelu Pine Grove

Parties u Konvalinků jsou pokaždé zážitek. Odjakživa byly. Už v dobách našich začátků, kdy ještě nikdo neměl nic, jen starosti jak se uchytit, u Konvalinků bylo vždycky veselo. Hlavní zásluha za to patřila Mimi. Měla ráda lidi a ráda je dávala dohromady. „Je dobře o sobě vědět,“ říkala. „Každý už má nějakou zkušenost, každý něco ví nebo umí a můžeme si všelijak pomáhat, ne?“ Když se objevil nějaký nově příchozí, mohl se spolehnout, že ho Mimi pozve.

Bydleli jsme tehdy porůznu, ponejvíce v najatých bytech ve věžácích, které kromě plaveckých bazénů mívaly taky společenskou místnost, a ta se dala pronajmout pro svatbu, banket nebo schůzi. Na pronájem jsme se skládali a k pohoštění každý přinesl, co mohl. Zpívalo se, hrálo na kytary, někdy i tančilo a střídavě pilo. Většinou pivo, na dražší alkohol skoro nikdo neměl. Mimi tomu říkala „terapeutické mejdany“, a to docela trefně. Každý se potřeboval občas odreagovat a být mezi svými.

To byla první fáze naší emigrace. V druhé jsme si začali kupovat auta a ve třetí domky. Terapeutické večírky se stěhovaly do lepšího. Nejlepší podmínky pro takové mejdany byly u Konvalinků. Mimi byla brzo výřečná i v angličtině, uchytila se jako realitní agentka, a tak pro ni nebyl problém najít pro rodinu velký dům blízko Guelphu, který se dal snadno zvelebit. Měl i velkou zahradu, kde v létě Mimi pořádala garden parties.

Při zvelebování sklepa, kde původní majitel pěstoval žampiony, mysleli manželé Konvalinkovi rovněž na společenský život české komunity, a to v zimě. Učinili z původně nelákavé místnosti vlastníma rukama malý zázrak. Ohodili zdi, vyceментovali podlahu, pokryli ji kobercem a zanábytkovali salón starými venkovskými stoly a lavicemi, jež za nepatrný peníz skupovali od farmářů v okolí. Dvakrát třikrát do roka se tu oslavovaly narozeniny, křtiny, svatby a jiné úspěchy.

Tentokrát jsme se sjeli na oslavu Radegastových čtyřicátých narozenin a současně jeho jmenování principálem základní školy v St. Jacobs, příměstí Kitcheneru. Radegast, nyní Rodney, byl absolvent pedagogické fakulty UK a zde učil zeměpis a francouzštinu, což bylo trochu absurdní, neboť francouzsky mluvil asi jako sudeťák česky. Ovšem v naší teoreticky bilingvní zemi byla v Ontariu na střední škole francouzština povinná jen jeden semestr, takže děti si z druhého oficiálního jazyka Kanady odnášely do života slova *bon jour, merci a merde*.

S oslavou bylo tentokrát spojeno i uvítání Radegastovy maminky, která nedávno přijela z Čech na návštěvu. Opásaná zástěrou činila se v kuchyni, jako by tu byla odjakživa.

Nalila jsem si bourbon a vyšla jsem za Mimi do zahrady. Byla už trochu rozjařená. Mimi je ale rozjařená, i když nepije. Nikdy, ani v nejistých dobách začátků, jsem ji neslyšela bédovat. Ráda se směje, a když si dá skleničku, směje se ještě radši. Ťukly jsme si.

„Na dorost,“ mrkla směrem k záhonu macešek, kde stál, poněkud rozpačitě, pohledný mladík. „To je Petr Janů. Přijde ta žába?“

„Jede s Kulhavejma, asi tu budou každou chvíli.“

„Takže ať se dobrá věc zdaří!“ Mimi zvedla sklenici a ťukly jsme si znova.

To byla celá ona – musela lidi kuplovat. Petr Janů přišel do Kanady nedávno, utekl ze zájezdu do Jugoslávie a tady se zatím moc neorientoval. Povoláním instalatér, plánoval, že si zařídí vlastní firmu, ale na to, aby si mohl udělat licenci, mu angličtina zatím nestačila. Tak ho Mimi dala dohromady s komunitou. Rozhlásila po známých, že je tady šikovný mladý